

Ἡ λιονταρίνα. Τὴ νύχτα, κοντὰ στὰ ποτάμια τὰ μεγάλα, περπατεῖ. Ἀλλοίμονο στὸ ἄδολο τὸ ζῶο ποὺ ζυγώση. Ἀλλοίμονο στὴν ἀντιλόπη μὲ τὰ μάτια τῆς τὰ γαλανά, ποὺ σὲ κομμάτια τὴν κρουρελιάζει καὶ τότες βγάζει μιὰ φωνή, ποὺ ὅποιος τὴν ἀκουσε στὴν ἐρμιὰ, τρέμει ὥς τὸ θάνατό του.

Ἡ γύαινα. Ἡ σιχαμένη. Στὰ νεκροθαφεῖα γυρῶ, ξεθάφτει τοὺς νεκροὺς καὶ θρέφεται μὲ τὰ κόκκαλά τους.

Ἡ τίγραινά. Ἡ ζουλιάρκα. Ἡ ἀθρῶποφάγα, ποὺ μονοστιγμῆς, στὰ δόντια τῆς τὰ παντοδύναμα, σὲ σφίγγει καὶ σὲ σπάνει. Ὅλα τῆς εἶναι τὸ ἴδιο. Τὰ καμαρωμένα, τὰ ἔμορφα παθόνια τὰ σκοτώνει καὶ τὰ βουφᾷ, ἔσο καὶ τὰ γριγοῦρουν τὰ παχόσαρκα.

Ἡ γύπαινα. Πετᾷ, πετᾷ στὰ ὕψητα ἐκεῖ ἀπάνω. Πετᾷ πρὸς τὸν οὐρανὸν, ἀνεβαίνει καὶ ἀνεβαίνει, γιὰ νὰ χουμήσῃ πιδὲ ἔφκολα, νὰ σ' ἀρπάξῃ, νὰ σὲ τσακίσῃ, νὰ σὲ φάῃ.

Νὰ σὲ φάῃ! Γιατὶ τρώνε καὶ οἱ ἐννιά. Τρώνε καὶ νὰ τες οἱ ἀληθινὲς οἱ ἐννιά Μοῦσες. Θεὸς δὲν εἶναι, εἶναι θεριὰ πρὸς τὴν ψυχὴ τοῦ ποιητῆ τρώνε.

Δεφτέρη, 1 τοῦ Γενάρη, 1912.

ΙΑ'.

ΡΟΔΙΝΟΣ

Εἶναι κάτω, σ' ἓναν τόπο γνωστὸ μου, σ' ἓναν τόπο ἀγαπητό, ἓνας δρόμος ῥόδινος, ποὺ ὁ ἥλιος, στὸ βασίλειμά του τὸν περεχύνει μὲ μιὰ χρυσόβολή του ἀχνάδα. Τριανταφυλλὶ μοιάζει ὥς καὶ τὸ χῶμα, τόσο γλυκὰ, τόσο ἀπαλὰ τὸ χαδεύει τὸ φῶς περνώντας ἀπὸ τίς φυλλωτιές ποὺ σαλεύουν ἀγάγια γάλια δεξιά καὶ ἀριστερά.

Ἔχει ὁ δρόμος ὁ ῥόδινος μιὰ ἡσυχία, ἔχει μιὰ εἰρήνη, ἔχει ὅμως καὶ μιὰ χάρη ἐφτυρισμένη, ποὺ μόλις τὸ πιστέψεις πῶς ἀνεβαίνει στὸ νεκροθαφεῖο ἴσκι τοῦ χωριοῦ.

Ἀχ! ἐσύ, ἀθῶα ψυχὴ, ἀπλοϊκὸ, ἀγαθὸ πλάσμα, ἐσύ ποὺ εἶδες καὶ ποὺ ἔπαθες, ποὺ ὥς τὴ στερνή σου τὴν ὥρα, μὲ τὴν ἀβρῶστια σου τὴν τρομερή, τράδηξες χίλια βάσανα, παιδί μου, ἐσύ, ἐκεῖ ἀπάνω κοιμάσαι, καὶ ὁ δρόμος ποὺ σήμερις ὥς τὸ βουβὸ σου τὸν τάφο ἀκολουθῶ, εἶναι ῥόδινος ἓνας δρόμος.

Ἔτσι, ἀκόμη καὶ κατόπι ἀπὸ τὸ θάνατό σου, μοῦ ἀπόμεινε παράδειγμα πιστό, μοῦ ἀπόμεινε παρηγοριὰ καὶ ἐδηγός μου. Ὅταν κανεὶς ἔκαμε τὸ χρέος του, ἔτι καὶ ἂν εἶδε, ἔτι καὶ ἂν ἔπαθε, ῥόδινος πρέπει ὁ δρόμος νὰ τοῦ χαμογελά, ὁ δρόμος ποὺ πηγαίνει στὴ στερνή του τὴ φωλιά.

Τετάρτη, 3 τοῦ Γενάρη, 1912.

ΙΒ'.

ΑΓΑΠΗ

Ἀγνωστὲ μου ἐσύ, κακομοίρη μου καὶ μὲ τὸ δίχως ἄλλο φτωχὲ μου τοῦ δέκατου πέμπτου αἰῶνα γραφιά, ποὺ ἡσυχὰ καθόσουνε στὸ καμαράκι σου

καὶ μὲ χέρι προσεχτικὸ, ἀντίγραφες, γιὰ λίγους παρὰδες, κάτι «ἐρωτοαποκρίσεις τῶν ἀγίων πατέρων», ἀνατρίχιασες, πές μου, ὅταν εἶδες τὸ θεῖο ἀφτὸ βωτοαπόκριμα.

«Τί ὑψηλότερον τοῦ οὐρανοῦ; — Ἡ ἀγάπη.» (1)

Ναί, ἡ ἀγάπη. Φαντάσου! Ἡ ἀγάπη ποὺ μᾶς συνεδέει μὲ τοὺς περασμένους καὶ μὲ τοὺς μελλομένους, ἡ ἀγάπη ποὺ μὲ κάνει καὶ σὲ πονῶ, χωρὶς νὰ σὲ ξέρω, ἡ ἀγάπη ποὺ μὲ κάνει καὶ ἀπὸ τώρα νὰ πονέσω τὸν ἀθρῶπο τὸν καλὸ ποὺ κατόπι θὰ μὲ διαδάσῃ.

Τετάρτη, 3 τοῦ Γενάρη, 1912.

ΙΓ'.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΠΟΝΟΙ

Μὲ τοὺς πόνους μου τοὺς πολλοὺς κάνω τὰ πολλὰ μου τὰ βιβλία.

Πιάνω τὸν πόνο μου κάθε φορὰ, τὸν κοιτάζω, τὸν ξαναπονῶ καὶ τὸν ξεχύνω ἀπάνω στὸ ἄσπρο, τὸ ἀραδωτὸ χαρτί ποὺ μελανιάζει καὶ πάει.

Κι ἅμα τέλειωσε ὁ ἓνας τόμος, ἀμέσως, δίχως τὸ παραμικρὸ τὸ χασομέρι, δίχως κανὲν τὴν ἀνάσα μου νὰ πάρω, τρέχω, γυρέδω κανέναν πόνο καινούργιο, γιὰ νὰ βγῇ καινούργιο κανένα ἔργο.

Πόνος γράφει, ἀπονία δὲ σηκώνει τὸ ἀπάγγελμα τὸ καταραμένο τοῦ ποιητῆ. Ἄλλη χαρὰ δὲν ἔχει παρὰ ὅταν προσφέρῃ τὸν πόνο τοῦ στὴν ἰδέα. Τότες γίνεται χαμόγελο τὸ δάκρι του. Καὶ τοῦ δίνει ἔτσι κουράγιο γιὰ τὰ δάκρια τὰ μελλούμενα, γιὰ τὰ μελλούμενα τὰ ἔργα.

Πέμπτη, 22 τοῦ Θεριστῆ, 1911.

ΨΥΧΑΡΗΣ

INTÉRIEUR

Δὲν τὸ πιστεύεις πῶς μπορῶ νὰ περάσω ἔτσι ὅλη μου τὴ ζωὴ; —

Ἐνὰ τετράγωνο τραπέζι μικρό. Ἀπέναντί μου ἔσθ' καθισμένη, μὲ τὴ νοχέλεια τῶ λευκῶ σου χειρῶν ξαπλωτὴ ἀπάνω στὸ σανίδι. Σὰ δυὸ κρίνα πολὺ βαρὺ ποὺ λυγίσανε. Κ' ἐγὼ ἀντικρὺ σου, μὲ τὰ μάτια κυρτωμένα στὰ δικά σου τὰ μάτια.... Γλυκειά, τὸ κόκκινο πιστό ποὺ καίει μέσα στὰ βενέτικα χρυστάλλια εἶν' ἀπάνω στὸ τραπέζι. Κ' ἓνα φῶς ἡλεκτρικὸ — θαμπό — καθὼς κρυσταλλίζεται μέσ' ἀπ' τὸν κινέζικο χρυσένιο γλόμπο, πέφτει ἀπάνω στὸ πρόσωπό σου ποὺ δὲ λάμπει, στὰ μάτια σου ποὺ δὲ σαλεύουνε, στὸ κατακόκκινο ρόδο τῶ χειλιῶ σου. Τὸ φῶς καὶ

(1) Κ. Τὸ Διετοπὶς τῆς Ὁδοσίας, Βυζαντινὴ μερίδα, IV, 1899, σ. 147.

ὁ ἦχος, κι ἀκόμα καὶ τ' ἄρωμα πὺν ξεχύνεται ἀπ' τοὺς κόρφους σου, ὅλα ἔχουνε ξελαγαριστεῖ καὶ τόσο πολὺ ἀπαλύνῃ πὺν οἱ αἴσθησες τὰ δέχονται χωρὶς νὰ τὰ νοιώθουν. Κ' εἶν' ὅλα μὲ τὴν ἴδια ἀτονία, σὰ μέσα στὰ ὄνειρα. Ἀκόμα κ' ἡ μουσικὴ τοῦ πιάνου, πὺν στὴν πλαγινὴ κάμαρα ἄγνωστα χέρια τοῦ ζωντανεύουνε τὶς κρυμμένες ἀρμονίες, εἶναι σὰ ν᾿ ἄλλῃ ἀφήσει τὸ βροντοῦχό της σὲ διαδοχικὲς ἀράδες ἀπὸ βελουδένιες κουρτίνες.

Ἔτσι νὰ περάσω τὴ ζωὴ μου ὁλόκληρη δὲν τὸ πιστεύεις πὺς τὸ μπορῶ;—

Κανέναν ἦχο τὰ χεῖλια μας δὲ βγάνουνε. Τὰ χέρια μας δὲν κουνιέονται. Ποτέ, ποτέ τὰ χέρια μας δὲ θὰ τὰ κουνήσουμε. Τὰ χάρδια εἶναι κάτι τι πολὺ βαρὺ γιὰ τὴ λεφτότητα τῆς ζωῆς μας. Τὸ μεθύσι μὲ τὸ κρασί τῶν πορφυρένιων χειλιῶν, τῶν αἱματένιων καταπόρφυρων χειλιῶν, ποτέ, ποτέ δικό μας δὲ θὰ γίνῃ. Μόνο τὰ μάτια μου νὰ τᾶχω ἀφιημένα πάνω στὴν ἡρεμὴ λίμνη τῶ δικῶ σου ματιῶν. Πόσο εἶσαι τώρα δική μου.... Κάθε σκέψη σου τὴ βλέπω νὰ περνᾷ πάνω στὸν καθρέφτη τῶ ματιῶ σου καὶ νὰ σκοτίζει γιὰ μιὰ στιγμή τὰ καθαρὰ νερὰ τῆς λίμνης. Κάθε σκέψη σου, κάθε σκέψη σου εἶναι δική μου. Καὶ στὸν κόσμον τῆς αἰώνιας σιωπῆς πὺν ἐμεῖς ζοῦμε τώρα, τὰ σώματά μας εἶναι μόνο σὰ φωτεινοὶ ἀρχοντοῦφαντοι πέπλοι, ριμένοι ἀπάνω στὴ μακαριότητα τῶν ψυχῶν μας. Ἐνοιωσες, καλή, ὦ καλή, μὲ τόσην ἔνταση ποτέ σου, πόσο δικός σου, κατάδικός σου ὁλόκληρος ἐγὼ εἶμαι; Ὁλόκληρος, ναί, ὁλόκληρος, γιὰ πάντα, γιὰ πάντα.... Γιὰ ὅλη μου τὴ ζωὴ.... γιὰ ὅλη μου τὴ ζωὴ....

Δὲν τὸ πιστεύεις πὺς μπορῶ νὰ περάσω ἔτσι ὅλη μου τὴ ζωὴ;—

ΓΙΩΡΓΟΣ Ν. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΣΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ ΜΟΥ

4

Ἐκεῖ στοῦ δρόμου τὴ γωνιὰ τᾶγαπημένο δέντρο λυγίζεται, σειέται, δέρνεται ἀπ' τὸ σκληρὸ βορριὰ καὶ κεῖνο πὰ ὑποτάχτηκε δυστυχισμένο κ' ἔρμος μὰ δὲ ζητᾷ βοήθεια μηδὲ παρηγοριά.

Πὺς γέρνουν τὰ κλωνάρια του λιγνὰ καὶ μυριμένα καὶ πάλι πὺς ὑψώνονται τρεμάμενα, δειλά! Μὲς στὸ βαθὺ τὸν πόνο του βλέπω τὴν ἴδια ἐμένα πὺν κακὴ μοῖρα μ' ἔξωσε καὶ δὲν ἀντέχω πιά...

Τὸ παραθύρι ἀνοίγοντας σὰν πέσει τὸ σκοτάδι μιὰν ὁμιλία σιγαλὴ θάρχισουμε οἱ δυό, αὐτὸ θὰ γέρνει ρυθμικὰ τὸ πράσινο κεφάλι καὶ γὼ γιὰ τὸν ἀτέλειωτο θάνατον τοῦ μιλῶ καημό,

γιὰ τὸν καημὸ πὺν πόλεμος βαρὺ μοῦ ἔχει στημένα κ' ἐνῶ λυγίζει καὶ δέρνει με κ' ἐνῶ μὲ τυραννεῖ, μοῦ ξαναλέει τὰ λόγια του τὰ παραπυρνεμένα, μπροστά μου ξαναφέρνοντας τὴ θλιβερὴ μορφή.

Καὶ στὸ περβόλι τῶν θωρῶ τὰ φύλλα πεθαμένα, σωριάζονται, σώριάζονται στὰ πόδια μας μπροστά, τρεμάμενος τὰ χέρια μου φιλεῖ τὰ παγωμένα καὶ τοῦ φιλῶ τὸ μείωπο γιὰ ὑστερνὴ φορὰ....

5

Ἀπόψε στὸ περβόλι μου τὸ μαγικὸ
θὰ σὲ τραβήξω, ἀγαπημένη,
κάτ' ἀπ' τὴ γέφυρά μου Ἰτιά,
καὶ κεῖ σιγὰ σιγὰ,
στὴν ἀγκαλιά σου ἀκοιμισμένη,
ἐνόσω ἡ Σελήνη θάνεβναι
χλωμότερη κι ἀπὸ γυναικὰ πεθαιμένη,
σιγὰ σιγὰ ψιθυριστὰ
θὰ σοῦ ἱστορήσω ἓνα ἔγα
τὰ θλιβερά μου μυστικά....

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣ.

ΤΑ ΔΕΚΑΧΡΟΝΑ ΤΟΥ "ΝΟΥΜΑ"

Μᾶ, ἦρθανε ἄπειρα γράμματα γιὰ τὰ «Δεκάχρονα». Ἀπ' αὐτὰ δημοσιεύουμε ἐδῶ μερικὲς περικοπές, εὐχαριστώντας σύνολα τοὺς φίλους πὺν μὲ τόσο θερμὲς εὐχὲς ἦρθανε νὰ πανηγυρίσουνε μαζί μας.

Ὁ ποιητὴς ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ (ἀπὸ τὴ Μπαρτιάνα τῆς Γαλλίας): «Σὲ λίγους μταίνει ὁ «Νουμᾶς» στὰ δέκα του τὰ χρόνια. Γεγονὸς πολυσήμαντο γιὰ τὴ Ρωμιουσύνῃ. Θάθελα νὰν τὰ γνωρίσω καὶ γὼ μὰ δυστυχῶς δὲ θὰν μπορέσω ἀλλιώτῃ παρὰ στέλνοντάς σου δέκα σειρές τῶν βιβλίων μου νὰ πονηθοῦνε γιὰ τὸ «Νουμᾶ», μαζί μὲ τὴν ταχυτικὴ μου τὴ συντροπή».

Ὁ ΘΕΟΔ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΣ (ἀπὸ τὸ Κῆρο): «Γιὰ τὴ δεκαετηρίδα τοῦ «Νουμᾶ» σᾶς στέλνω τὰ εἰλικρινῇ μου συγχαρητήρια εὐχόμενός του νὰ μπεῖ καὶ στὰ εἰκοσὶ του χρόνια, δυνατὸς κι ὠραῖος, ὅπως φάνηκε ἴσαμε σήμερα, κάτου ἀπὸ τὴ φωτισμένη σας διεύθυνση».

Ὁ κ. ΜΟΛΙΝΟΣ (ἀπὸ τὴ Γε. ἑβη): «Ἐπιτρέψατέ μου νὰ εἰς συγχαρὴ γιὰ τὰ δεκάχρονα τοῦ «Νουμᾶ» καὶ νὰ ἐπαναλάβω τὴν εὐχὴ τοῦ Παλαμά: Νὰν τὰ κατοστήσῃ».

Ὁ ποιητὴς ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΙΓΑΛΙΤΗΣ (ἀπὸ τῆς Σπέρτσας): «... καὶ στὰ εἰκοσάχρονα, ἐνωμένοι στὴν Ἰδέα, νὰ